

VAN EEN KLEIN VERWEND MEISJE

DOOR
JEANNE - MARIE

NUKERK - G.F. CALLENBACH

VAN EEN KLEIN VERWEND MEISJE

DOOR
JEANNE - MARIE

GEILLUSTREERD
DOOR
JOHANNA v.d. RUIT

HOOFDSTUK I.

Een blij begin.

Vroolijk scheen het winterzonnetje over de straten van een klein stadje. Den vorigen dag nog had het fiks gesneeuwd. Groote witte vlokken hadden langs de ruiten gedwarreld en blijde kindergezigtjes hadden er naar gekeken. „We krijgen een witte Kerstmis,” zeiden de groote menschen. En zoo was het gebeurd. Het sneeuwen had opgehouden en 's nachts was het aardig gaan vriezen. Nu, op eersten Kerstdagmorgen, vroor het nog. De sneeuw kraakte, als je er over liep. Maar aan de heldere lucht stond de zon, zóó blij, alsof ze wist, dat het een feestdag was.

„Bim-bam, bim-bam,” jubelden de kerkklokken: „Komt dan, komt dan,” wilden ze zeggen. „Komt dan, menschen, want het is vandaag Kerstmis, komt dan en weest blij, komt dan toch, menschen, uw Koning is geboren.”

Nu, vele menschen luisterden naar de galmende klokken en gingen dien morgen op naar het Huis des Heeren. Onder die velen was ook Hilly, een kleine meid van een jaar of acht, die tusschen vader en moeder in dapper door de sneeuw stapte.

De „grooten” waren al vooruitgegaan met elkander, want ziet ge, Hilly was de jongste thuis. Eén zoo'n klein zusje met vier groote zusters en broers.

Is het wonder dat ze een leventje had als een prinsesje?

Wat hielden ze veel van haar en wat was ze trotsch op die broers, die al een lange broek droegen en een hoed. En dan de zusters! Die waren ook al jaren van school af en in de winkels werden ze „juffrouw” genoemd.

Maar nu zoo alleen met vader en moeder uit, net of ze eenig kind was, dat was toch ook echt!

In de kerk was het ook vroolijk, net als buiten in de sneeuw. Het zonnetje drong door de ruitjes binnen en speelde wat door het gebouw, maar het hinderde niemand en geen gordijn werd dichtgeschoven.

Het eerste lied, dat gezongen moest worden, was het tweede vers van den 98en psalm:

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
Dit slaan al 's aardrijks einden gade,
Nu onze God Zijn heil ons schenkt.
Juicht dan den Heer met blijde galmen,
Gij gansche wereld, juicht van vreugd;
Zingt vroolijk in verheven psalmen
Het heil, dat d'aard in 't rond verheugt.

Hilly kende het uit haar hoofd. Ze had het pas op school geleerd en wel zóó goed, dat ze voor het mooie opzeggen een tekstkaartje had gekregen. Dat gebeurde alleen maar als je het bijzonder goed had geleerd, want

voor gewoon je versje kennen kreeg je niets. Je hóórde je versje immers iedere week te kennen?

Vlug zocht Hilly den psalm op in haar kerkboekje en ze meende, dat de juffrouw naast haar keek, omdat ze het zoo gauw gevonden had. Toen de gemeente begon te zingen, legde ze het open boekje omgekeerd op de bank. Zou die juffrouw nu weer naar haar kijken en zien dat ze heel geen boekje noodig had?

Van wat de dominee zei kon Hilly nog niet zooveel begrijpen, maar ze begreep toch wel, dat ze blij moest zijn, omdat het Kerstfeest was. De blijheid van de volwassenen kwam ook over Hilly en ze begon te denken aan het Kindje, dat in den stal van Bethlehem geboren was, ze dacht ook aan de engelen en de herders en aan de wijzen, die kwamen uit het verre land. „Ja,” dacht Hilly, „en nu zijn we hier in de kerk met al die menschen bij elkaar gekomen om te zeggen, dat we allemaal blij zijn en dat we allemaal den Heere Jezus willen liefhebben.”

Zoo vierde onze kleine Hilly haar Kerstfeest tusschen de groote menschen in de kerk. Het was, alsof er nu allerlei prettige en dankbare gedachten haar hartje binnenstroomden: Wat was moeder toch lief en vader en Mien en Anne en Jan en Henk. Ze waren eigenlijk allemaal lief en vanmiddag zou het weer Kerstfeest zijn, maar dan thuis, want dan zouden de vriendinnetjes komen.

De kerkdienst was afgelopen. Vóór het weggaan zongen allen nog staande „Eere zij God” en daarna stroomde het gebouw leeg.

HOOFDSTUK II.

Van een prettigen middag.

Hilly gunde zich dien middag haast geen tijd om haar boterham op te eten, want straks kwamen de vriendinnen: Mientje Velders, Beb van Dam, Annie de Vries en Jeanne Zwart. De „grooten” zouden ook thuis zijn vanmiddag en vader zou op het orgel spelen en dan zouden ze zingen met elkander, de mooie kerstliederen, die ze allemaal kenden. Moeder had kerstkransjes in huis, Hilly had ze zelf gezien, chocolade met witte sprikkels er op en suikerkransjes en . . . ja, maar *dat* mocht ze eigenlijk nog niet weten, maar ze had het toch gezien, op het kamertje van de jongens; er was een klein kerstboompje in huis, een héél kleintje, net eentje om mee te spelen, die was vast voor haar. Alles in huis was immers voor haar?

Nog maar net was de tafel afgenomen, toen er gebeld werd: Mientje Velders en Jeanne Zwart. Tien minuten later kwamen de andere meisjes. De kinderen mochten zelf theeschenken met Hilly's serviesje, waar zes kopjes bij waren. De andere meisjes hadden thuis serviesjes met maar twee kopjes.

Hilly was natuurlijk de „moeder” en Hilly bleef de „moeder”, zolang er met het serviesje werd gespeeld.

Midden onder het theeschenken kwam Henk binnen met het kerstboompje, dat Hilly al gezien had. Vader keek even wat donker naar Henk, maar de kinderen merkten dat niet eens op. „Een kerstboom,” juichten de meisjes.

„En wat een leuke,” zei Jeanne. „Zoo'n kleine heb ik nog nooit gezien,” merkte zus Anne op, die onderwijl al aan het zoeken was naar een schaar en draadjes gekleurde zij. Moeder had nog wat gekleurd papier en chocaladezilver en zoo kwam er nog van allerlei voor den dag: noten,

kerstkransjes, een paar mandarijntjes, tot zelfs nog een paar borstplaatjes, overgebleven van Sinterklaas. Dat werd me daar ineens een geknip en een gepak. Het tafelkleed moest van de tafel af, anders hadden de kinderen er in hun zenuwachtigheid zeker in geknipt.

Wat een prachtige sterren werden er gemaakt uit het zilver en moeder leerde de meisjes snoezige pakjes maken

met lange papieren franjes er aan. Wat een schik om dat alles klaar te maken en aan de takjes te hangen. Henk had ook voor kaarsen gezorgd, kleine gekleurde kaarsjes, die maar heel kort konden branden en waar je heel voorzichtig mee moest wezen, maar die voor het kleine boompje net geschikt waren. Toen alle kaarsjes opgebrand waren, was het net tijd geworden om de groote lamp aan te steken. In December is het immers al zoo heel vroeg donker!

Nu werd de schaar weer voor den dag gehaald en de pakjes, die kort te voren met zooveel zorg waren gemaakt en opgehangen, werden weer losgeknipt en rondgedeeld. Ieder kreeg wat, vader en moeder natuurlijk, en Anne en Mien, en Henk en Jan, en Mientje Velders en Jeanne en Annie en Beb en Hilly zelf. En ja, Hilly had wel het mooiste en het meeste, want het boompje was immers van haar met alles wat er aan hing en ze haalde het er immers allemaal zelf af? En wie geeft het leelijkste nu aan zich zelf?

Moeder zag het wel, maar ze zei nu niets.

De vriendinnetjes zagen het ook, maar *zij* durfden niets zeggen. Ze vonden het echter niets aardig van Hilly.

Toen het boompje zoo goed als leeg was en alle huisgenooten er een „cadeautje” van hadden gehad, zette vader zich voor het orgel en begon zachtjes te spelen: „Stille nacht, heilige nacht”.

De babbeldjes werden nu stil en ieder zocht een prettig plaatsje, zoo dicht mogelijk bij het orgel. Ieder mocht op z'n beurt een lied opgeven en als ze het dan allemaal kenden, speelde vader en mochten zij zingen. „Komt allen te zamen” en „Eere zij God” en „Vol van

pracht" en „Heerlijk klonk het lied der eng'len" en „Daar is uit 's werelds duistre wolken" en o nog zooveel mooie liederen meer.

Wat heerlijk was dat zingen, haast zoo mooi als in de kerk. Frisch klonken de kinderstemmen en voller die van moeder en de groote zusters. Vader en de jongens zongen diep en zwaar en het orgel zong ook, met vele stemmen tegelijk. Iets van de heerlijkheid die 's morgens in de kerk was geweest, kwam nu over die zingende menschen en kinderen en allen dachten weer aan Hem, die gekomen is om zondaren zalig te maken, aan den Heiland, die arm wilde worden om ons rijk te maken.

Het lied was uit en Hilly was aan de beurt om een nieuw op te geven. „Mogen we zingen van de herdertjes? „Hè, toe vader, van de herdertjes?"

De vriendinnen keken wat vreemd op. Zij kenden het versje van de herdertjes niet. Maar Hilly hield aan. Het moest en het zou van de herdertjes. En er werd gezongen. Moeder en de zussen kenden het en Hilly zong voor haar vriendinnen tegelijk, maar het was alsof plotse-ling alles anders was geworden in de kamer. Het werd ook langzamerhand voor de kinderen tijd om naar huis te gaan. Onderweg spraken ze nog met elkander over het genotene van dien middag, maar Jeanne Zwart zei: „Ik vind Hilly toch eigenlijk heelemaal niet aardig meer, m'n moeder zegt dat het een echt verwend kind is, en als ik jarig ben de volgende maand, dan vraag ik haar toch niet. Ze wil altijd den baas spelen en ze moet altijd d'r zin hebben."

De andere meisjes zeiden niet veel. Hilly vroeg ze zoo

dikwijls te visite en Hilly's ouders waren altijd zoo aardig, ook gaf Hilly hun dikwijls wat van dat vele, dat zij had en de andere kinderen niet. Het is ook niet vriendelijk, als je pas ergens een heelen middag op visite bent geweest, om dan buiten maar direct kwaad van de menschen te gaan spreken, dachten de meisjes, maar diep in hun hart vonden ze toch wel, dat Jeanne gelijk had.

Na het eten maakten vader en moeder en de jongelui zich gereed om den avonddienst nog te kunnen bijwonen. Alleen Anne bleef thuis. Zij zou Hilly naar bed brengen en zorgen dat alles thuis klaar en gezellig zou wezen als de anderen uit de kerk thuis kwamen.

Hilly kon dien avond niet zoo vlug in slaap vallen als anders. Haar wangen gloeiden en haar hartje bonsde. Dat kwam van al het prettige van dien dag en toen zij haar avondgebedje al lang had gedaan en eigenlijk reeds had moeten slapen, vouwde zij nog eenmaal onder het dek haar handjes en ze kneep haar oogjes nog eens extra dicht en uit het diepst van haar blijde hartje zeide ze: „Heere Jezus, ik dank U, dat ik vandaag zoo heerlijk Kerstfeest heb mogen vieren.”

HOOFDSTUK III.

Ernstige gesprekken.

De kerk was laat uit dien avond en het was niet vroeg meer, toen het gezin weer in de huiskamer bij elkander

zat. Nog even werd er over de preek gesproken. Het begon zoo langzamerhand voor de jongelui bedtijd te worden en ze begonnen dan ook al aanstalten te maken om de kamer te verlaten. Vader wenkte ze echter nog even te blijven. Aan zijn gezicht zagen ze, dat er iets ernstigs ging gebeuren.

„Kinderen,” begon vader, „we moeten eens een hartig woordje met elkander spreken. Jullie bent al niet zoo klein meer, ik denk dat je het wel begrijpen zult. Het gaat den laatsten tijd niet goed met Hilly!”

„Niet goed met Hilly?” vroeg Anne.

„Ja kind, ik bedoel niet dat ze ziek is of er slecht uit ziet, maar het gaat met Hilly zèlf niet goed. Hebt jullie vanmiddag niet opgemerkt hoe ze met haar vriendinnetjes omgaat?”

„Het schijnt, dat ze graag de eerste viool speelt,” zei Mien nu.

„En dat versje op het laatst, het was maar gelukkig, dat het toch net tijd was om te eindigen; als het eerder was gebeurd, zou de heele middag misschien bedorven zijn geweest,” bracht moeder in het midden.

Eigenlijk wisten ze allemaal wel, dat Hilly niet meer zoo lief was als een paar jaar geleden, doch ze hadden er liever maar niet aan willen denken en nog nimmer hadden ze er met elkander over gesproken. Nu vader er echter over begonnen was, kwamen de tongen los.

Hilly was nu ongeveer twee jaar op school, maar wat was ze in dien tijd veranderd. Ze had nog wel hetzelfde lieve gezichtje en dezelfde mooie blonde krullen, waar

moeder of zus elken morgen een keurig lint in strikte. Ook de mooie jurkjes droeg ze nog en de net gepoetste schoentjes. Maar . . . haar stemmetje en haar maniertjes waren anders geworden en dezelfde vriendinnetjes had ze ook niet meer.

In den eersten tijd was Hilly op school een klein koninginnetje geweest: alle meisjes uit de klasse waren haar vriendinnetjes. Doch zoo langzamerhand was ze onvriendelijk geworden en hoogmoedig. De andere kinderen werden toen jaloersch op dat kleine ding, dat zooveel meer had en kreeg dan zij. Het scheen dat het hoe langer hoe erger werd.

„Weet je wiens schuld het is, dat Hilly niet meer zoo is als vroeger?” zei vader op dien Kerstavond. „Het is onze schuld, want we verwennen zusje te veel. Het is niet goed voor kindertjes om maar alles te kunnen krijgen, wat ze graag hebben willen. Verwende kinderen worden later nooit flinke sterke menschen. Hilly is nu nog maar klein, het kan alles nog best met haar in orde komen, maar vader en moeder kunnen daar niet alleen voor zorgen. Jullie groote kinderen moet daarbij flink helpen en dan bovenal moeten wij allen den Heere danken, dat Hij ons onze fout deed inzien en van Hem moeten wij wijsheid vragen om werkelijk goede ouders en goede zusters en broers voor Hilly te zijn.”

De groote kinderen om de tafel sloegen de oogen neer. Ze begrepen vader wel, het was waar, vooral zij waren den laatsten tijd bezig Hilly te bederven. Hoe vaak had moeder al niet gezegd: „Jan, koop haar toch niet zoo

vaak knickers, het is zonde van je geld en ze heeft er heusch al meer dan genoeg" en: „Anne, haar jurkje is nog zoo netjes als wat, laten we toch niet zoo'n modepopje van zusje maken." Henk wist ook wel, dat vader wat ontstemd was over het kerstboompje. „Ze stonden er gisteravond mee op het Prinsessepark, het heele boompje kostte maar vijf en dertig cent," zoo trachtte hij zich te verontschuldigen.

„Jongen, het gaat er niet om of het veel of weinig gekost heeft, maar je weet, dat vader liever geen kerstboom had en zusje had immers genoeg lekkers en speelgoed, misschien al veel te veel om aan te denken."

Nog heel veel meer werd er dien avond gezegd. Langer dan een uur duurde het gesprek en meermalen dachten de kinderen: „Onze ouders zijn toch wel heel erg streng!"

Ze konden den diepen ernst van vader en moeder nog niet heelemaal begrijpen, maar toch voelden ze de waarheid in hun woorden wel.

Hilly wàs niet meer het lieve, aanvallige meisje van enkele jaren geleden en ze wèrd verwend, schandelijk verwend. Maar nu zou het anders worden, voor zusjes bestwil.

Dien avond baden een vader en een moeder om kracht om hun kleine en groote kinderen een opvoeding te geven naar des Heeren wil en voor Hilly vroegen zij: „Heere, geef haar een hartje, waarin zachtmoedigheid en nederigheid wonen."

Ook de vier groote jongens en meisjes, die zelf al haast mannen en vrouwen waren, bogen dien avond met nog meer ernst dan anders hun knieën en ieder van hen sprak

het op zijn eigen wijze voor den Heere uit, dat zij, hoe goed bedoeld ook, zoo heel vaak onverstandig met hun zusje hadden omgegaan. Zij vroegen vergiffenis voor wat voorbij was en hulp van Boven voor de toekomst.

Kleine Hilly zelf sliep met een lach op haar gezichtje, ze droomde blijde droomen en ze vermoedde er niets van, dat er zoo ernstig over haar was gesproken in den huiselijken kring.

Een paar dagen later, toen moeder eens met Hilly alleen in huis was, nam ze haar jongste in het vertrouwen en ze probeerde haar een klein beetje te vertellen van wat er op dien avond zoo laat nog besproken was. Natuurlijk kon moeder niet alles zoo precies vertellen als het was toegegaan, Hilly was immers nog maar een kleine meid? Maar moeders kunnen heel moeilijke dingen vaak heel duidelijk aan haar kinderen zeggen. Hilly begreep er dan ook wel een beetje van. Ze zou voortaan niet meer zoo van alles krijgen. Natuurlijk wel alles wat ze noodig had, kleeren en eten en schoolboeken en ook wel eens wat lekkers of een stukje speelgoed, maar niet meer zooveel van die extraatjes, die andere kinderen immers ook niet hadden. Ze moest ook probeeren haar oude vriendinnetjes weer terug te krijgen. „Die Coba Ruit bij voorbeeld,” had moeder gezegd, „dat was zoo'n aardig meisje, ik wed als je eens vriendelijk naar haar toe gaat, dat ze best weer met je spelen wil. Je moet eens wat zachter tegen de meisjes zijn en niet altijd zelf de meeste willen wezen. Als m'n Hilly later een flinke groote meid wil worden, dan

moet ze, nu ze nog klein is, al leeren verdragen, dat anderen wel eens iets prettigs of iets moois hebben, dat zij missen moet."

HOOFDSTUK IV.

Hilly is jaloersch.

De dagen en de weken, die nu kwamen, waren dikwijls heel moeilijk voor Hilly, want ieder in huis maakte ernst met de afspraak. Het was al meermalen gebeurd, dat Hilly iets wilde hebben, een mooien tol b.v. of een nieuwe

doos kleurpotlooden. Moeder zei: „Nee, kind, daar kan niets van komen. Je hebt nog wel drie tolleren van het vorige jaar. Plak daar maar een mooie figuur van gekleurd papier op of steek er in het midden een punaise in, dan lijkt het weer net een nieuwe als hij gaat draaien,” en: „Nee, Hilly, je kleurpotlooden zijn nog lang niet opgebruikt. Vraag de jongens maar of ze er mooie puntjes voor je aan willen slijpen.”

Huilen had niet geholpen en dwingen ook niet. Zelfs gillen niet, zoomin als schreeuwen, stampen en trappen. Niemand had een nieuwen tol voor Hilly gekocht en ze moest het met de oude korte eindjes kleursel doen. Alleen had vader erg boos gekeken als Hilly zoo'n driftbui kreeg en toen ze begon te begrijpen dat het toch niet hielp, kwamen die heftige tooneelen al minder en minder voor.

Het was inmiddels weer voorjaar geworden en al bijna een maand was het goed gegaan met Hilly. Nu, een maand lang niet boos en driftig zijn is heel lang voor een klein verwend meisje.

Maar nu was er ineens iets heel ergs gebeurd. De tijd van het touwtjespringen was gekomen. Alle meisjes sprongen touwtje en zelfs de jongens probeerden het na te doen, maar die konden het niet, hoor, die maakten toch zulke malle en zware sprongen en altijd te vroeg of te laat. Maar de meisjes . . . het was een lievelust ze naar school te zien huppelen, meestal met z'n drietjes: „Rood-wit-blauw, rood-wit-blauw”. Eén meisje huppelend in het

touw en de beide anderen draaien en ook huppelen. Vóór school deden ze „één-twee-drie” of „wie niet volgt is af” en ook „hooger”. Dat laatste deden vooral de groote meisjes, maar de kleine probeerden het toch ook al. Bijna

alle meisjes hadden een touw, waarmee ze zich na school-tijd oefenden. Enkele hadden een groot, dik koord, waar je niet alléén mee springen kon. Wie zoo'n koord bezat had het fijn, want die behoefde nooit te „staan”. Dat deden de anderen wel, als ze maar mee mochten spelen.

Om vier uur werden meestal de tassen nog even op een stapeltje gegooid en dan klonk het onderhand al: „eerst”, „twees” of „sta niet”. Dan nog maar een enkel minuutje en het spel was in vollen gang. Ook „schommelen” deden ze en „overlooptje”.

Hilly had géén dik koord en ze was er niet eens verdrietig om geweest. Ze was tevreden met de vrij dunne lijn, die thuis uit een bijna vergeten doos te voorschijn was gekomen. Het was het oude trappekoord, dat niet meer noodig was sinds de familie, nu zes jaar geleden, naar beneden was verhuisd.

Dagenlang was Hilly gelukkig geweest met het touw, maar daar opeens . . . neen maar, dat was toch ook wel tè erg.

Mien Velders was jarig geweest en daar had me nu een oom van haar heelemaal uit een andere stad een springtouw voor zijn nichtje meegebracht. En wát voor een springtouw! Zoo iets hadden de meisjes op school nog nooit gezien. Geel en blauw was het, verbeeld je, geel en blauw touw, en dan waren er klossen aan. Prachtige gekleurde en gelakte klossen en dan nog het allermooiste: als je aan een van die klossen draaide, kwam er muziek uit!

Op school had Hilly het wondertouw voor het eerst gezien. Ze zat naast Mien en toen de meester bezig was in de kast nieuwe leesboeken uit te zoeken, was het wonder uit Mien's kastje te voorschijn gekomen. Vier meisjesoogen hadden er op gestaard: twee vol trots en twee vol bewondering en verlangen om ook zóó iets te bezitten. Die laatste twee oogen waren van Hilly en de

twee eerste van Mien Velders, de gelukkige eigenares. Heel voorzichtig had Mien even aan den klos gedraaid, natuurlijk maar heel, héél eventjes. Er klonk een raar geluidje door de klas, maar gelukkig, de meester had niets gemerkt, hij had het ook zoo druk met de nieuwe leesboeken.

Dien ochtend deed Hilly niet veel wijsheid meer op. Steeds moest ze maar denken aan het mooie springtouw van haar buurmeisje. Rekenen, taal en zelfs zingen, het ging alles als een droom aan haar voorbij. Nog nooit had ze zooveel sommen fout gemaakt en zelfs onder het dankgebed ging er maar één woord door Hilly's hoofdje en dat was: „springtouw, springtouw, springtouw!” Als een luid tikkende klok dreunde het door haar hoofd.

Alleen de schoolbel deed haar even wakker schrikken. Met niemand liep ze zooals gewoonlijk een eind mee den weg op naar huis. Neen, ze holde iedereen vooruit en eer het halféén had geslagen, wist de heele familie het verhaal in kleuren en geuren.

Als ze ook eens zóó iets krijgen kon!

„Met je verjaardag zullen we wel eens zien,” zei moeder. Maar dit duurde nog zoo lang, nog wel haast vier maanden, en ze wilde nú zoo graag een springtouw hebben met muziek, zoo een als Mien Velders had!

HOOFDSTUK V.

Het wordt nog erger.

Al twee nachten had Hilly haast niet kunnen slapen. Het werd ook hoe langer hoe erger met die springtouw-geschiedenis. Nu hadden al drie meisjes in de klasse zoo'n wondertouw en op school had ze hooren vertellen, dat ze bij Jansen in het bazaar-tje voor het raam lagen. Ze kostten twee gulden vijf en twintig per stuk en je kreeg er een mooi doosje bij cadeau. Denk eens aan, Hilly die zoo gewoon was van alles het eerste en het beste en het mooiste en het meeste te bezitten, moest nu aanzien hoe drie meisjes uit haar klasse zoo iets moois bezaten. En zelf mocht ze toezien en wachten, wachten, wachten, altijd maar wachten. Al twee dagen had het nu geduurd en pas over 104 dagen was ze jarig. Ze had het precies op den kalender uitgeteld. Eén keer had ze met Mien's touw mogen draaien, voor vijf knikkers. Met de beide andere meisjes, die zoo'n wondertouw hadden, was ze kwaad.

Als het nu nog eens een dubbeltje had gekost, of eèn kwartje desnoods, misschien zou een van de broers of zusters dan voor dit heel bijzondere geval nog wel te vermurwen zijn, maar twee guldens en een kwartje, neen, dat was toch te veel. Er scheen werkelijk niet anders op te zitten dan maar wachten tot den verjaardag.

Wat al gedachten gingen er door Hilly's hoofdje, maar hoe ze ook peinsde en verzon, het zoo begeerde speelgoed kwam er niet door in haar bezit. Het eening moge-

lijke leek nog haar spaarpot. Daar zat wel over de drie gulden in. Maar die spaarpot was er niet om door een klein meisje zoo maar eens leeggemaakt te worden, dat wist Hilly toch eigenlijk wel. Er iets uithalen zou „stikum” moeten gebeuren en al wat het licht vreest en zoo stilletjes geschieden moet kan nooit goed wezen. Het zou eigenlijk stelen wezen. Stelen, hè, ze schrok er zelf van. Neen, stelen zou ze toch niet willen doen.

Maar met dat al scheen de laatste kans op het springtouw verkeken.

HOOFDSTUK VI.

Wat zal Hilly doen?

Het is Woensdagmiddag, even twaalf uur. De school is net uit, dat is wel te zien aan de drukte op straat. Overal groepjes kinderen, groote en kleine kinderen, jongens en meisjes. Hier staan er nog een paar te praten, daar draaien enkele meisjes nog even een bochtje „hooger” en een eindje verder vliegen een paar wilde bengels elkander in het haar, maar de meeste gaan direct naar huis. Ze hebben honger en moeder wacht met het eten.

Ook Hilly is uit school gekomen. Met geen enkel vriendinnetje heeft ze zich zelfs maar een oogenblikje opgehouden, ze heeft het direct op een halletje gezet. Toch behoeft ze zoo'n haast niet te maken, want 's Woensdags wordt er thuis pas om één uur gegeten en daarom ziet

moeder dan nooit op vijf minuutjes. Maar ze wil zoo heel graag nog even langs het bazaar-tje van Jansen loopen om te zien, of de springtouwen er nog liggen. Het is wel een heel eind om, maar als ze hard loopt kan ze toch nog wel net op tijd thuis zijn.

Na een minuut of vijf staat ze hijgend voor Jansen's étalage. Wat een heerlijkheden toch, daar achter het glas! Doozen kleurkrijt, glimmende prentenboeken, eetserviesjes met een echte soepterrine, poppen met polkahaar, die slapen en praten kunnen, theekopjes met „Voor Tante” er op. Hoe langer Hilly kijkt, hoe meer moois zij ziet. Telkens ontdekt ze weer wat nieuws, nu eens links in een hoekje, dan weer aan den anderen kant op een plank of in de hoogte tegen het glas. Maar de springtouwen in allerlei soorten en grootten spannen de kroon en het springtouw met muziek van f 2.25, in het mooie doosje, dat daar zoo tergend vlak achter de ruiten ligt, is toch maar het aller-mooiste.

Daar slaat de torenklok kwart over twaalf. Hilly schrikt, kwart over twaalf al, dan moet ze weg, het is nog wel een kwartier loopen naar huis.

Ze keert zich om, om nog even één schuinen blik op het springtouw te werpen en dan op een drafje naar huis! Maar wat is dat? Na een paar passen blijft ze al weer staan. Ze kijkt naar den grond. Nog een stap terug, dan even gebukt, haar arm strekt zich . . . en dan heeft Hilly een opgevouwen blauw papiertje in de hand, een zilverbon van een rijksdaalder!

Haar wangen worden vuurrood, het is haar alsof de

straat plotseling begint te draaien. Haar hartje begint heel snel te kloppen, ze voelt het in haar keel: tik-tik-tik.

Achter haar de winkel met het springtouw en in haar

hand een rijksdaalder. Niemand heeft gezien, dat ze iets heeft opgeraapt, zal ze . . . . ?

„Dat is stelen, Hilly, nog meer stelen, dan als je geld uit je spaarpot genomen zou hebben, want je spaarpot is

van jezelf, maar dit geld is van een ander," zoo spreekt er een stem in het kleine meisje.

„Als het nu een horloge was, of een ketting, of een portemonnaie, maar geld . . . iedere zilverbon is immers eender. Je kan toch nooit weten van wien de rijksdaalder is?" Dat is weer een andere stem binnen in Hilly's hartje.

„Maar weet je dat wel zoo zeker, bedenk je eens goed? Stonden er zoeven vlak bij de plaats waar je het geld vond, niet een paar mannen te praten?" zei de eerste stem nu weer.

Maar die andere gaf het ook nog niet op: „Maar dat geld kan toch best heelemaal niet van een van die mannen zijn. Misschien lag het er al lang. Als je het aan ze gaat vragen, zeggen ze natuurlijk dat de rijksdaalder van ze is. En die mannen zijn immers al lang weg, je weet niet eens wie het waren."

„Je weet best wie het waren, Hilly, het was de bakker uit de Heerenstraat en boer Hendriks van het achterweggetje."

„Maar stonden die twee niet een heel eind verder te praten? Het geld kan immers heusch niet van ze zijn? Je hebt het toch eerlijk gevonden? Het is nu van jou."

„Het is niet eerlijk, Hilly, het is stelen."

„Welneen, dat is niet stelen, je hebt het gevonden en je kunt het immers niet eens teruggeven. Heusch, de rijksdaalder is nu echt van jou!"

„Gij zult niet stelen . . ."

„Ja, maar het springtouw met muziek. Nu kan je het koopen, ineens maar en anders moet je wachten, nog wel

honderd lange dagen en drie meisjes hebben immers al zoo'n touw . . . ?”

Het werd hoe langer hoe vreemder in Hilly's hartje met die twee stemmen. Welke zou het winnen?

De eerste sprak zacht en kalm en zei eigenlijk aldoor hetzelfde, al was het telkens met een beetje andere woorden. De andere stem zei steeds weer wat nieuws, zóó dringend en zóó vleierend en zóó mooi, dat Hilly hoe langer hoe meer ging luisteren.

Toch kende Hilly die twee stemmen wel en ze wist heel goed, dat ze naar die leelijke stem, die zoo heel mooi praten kon, niet luisteren mocht. Had Hilly nog niet pas kort te voren Kerstfeest gevierd en was ze toen niet blij geweest? En had ze zich toen niet voorgenomen altijd den Heere Jezus lief te hebben en te doen wat Hij wilde? Hilly wist toch wel heel goed, dat de stem, waar ze nu naar luisteren ging, niet de stem van den Heere Jezus was?

Ja, Hilly wist het wel, maar Hilly dacht nu niet aan Hem, ze dacht ook niet meer aan het Kerstfeest, zoomin als aan wat ze elken dag uit Gods Woord hooren mocht op school, ze dacht niet meer aan haar bidden elken morgen en elken avond, ze dacht niet meer aan de heerlijke uurtjes thuis, als moeder vertelde uit den bijbel met de groote mooie platen en aan de liederen, die ze met elkander zoo vaak zongen bij het orgel . . . . Hilly dacht alleen nog maar aan een springtouw met muziek . . . .

Onwillekeurig draaide ze zich om en eer ze het zelf goed en wel wist, stond ze midden in het speelgoedwinkeltje.

Den zilverbon hield ze stijf tusschen haar vingertjes geklemd.

Nog even duurde het, voor juffrouw Jansen, die achter met haar huiswerk bezig was, vóórkam om haar klantje te helpen. Het was maar éven, misschien nog niet eens een minuutje, maar het scheen voor Hilly wel een uur. Het was alsof in het winkeltje alles aan het draaien was; de poppen, de ballen, de hoepels, de kopjes, tot zelfs de springtouwen toe.

En dan die twee stemmen. Ze waren niet tot bedaren te brengen! Zóó was Hilly in de war, dat ze de juffrouw niet eens had hooren aankomen. De vraag: „Wel zusje?” bracht haar even tot de werkelijkheid terug.

De vorige dagen, toen Hilly nog droomde van f 2.25 uit haar spaarpot of van de broers, had ze zich voorgenomen, als het werkelijk zoover nog eens zou komen, als een echte dame haar inkoopen te gaan doen. Allerlei mooie springtouwen zou ze zich laten voorleggen en dan eindelijk het touw met muziek uitkiezen. Als je zooveel geld besteedde, mocht je toch eerst al de mooie touwen wel eens bekijken?

Nu had ze geld en nu stónd ze bij Jansen voor de toonbank en nu gebeurde er toch heel iets anders. Ineens was het, alsof er nóg een stem in haar hartje kwam en voor ze zich bedenken kon was het er uit: „Juffrouw, mag ik voor vijf centen knikkers, van u?”

De juffrouw uit het bazaartje was een heel vriendelijke vrouw, die wist hoe ze haar jeugdige klantjes bedienen moest. Hilly mocht achter de toonbank komen en uit-

zoeken uit doozen vol glimmend-roode, groene en blauwe knikkers. Op alle andere tijden zou ze dit heerlijk gevonden hebben, nú kon het haar niets schelen. Zonder blijdschap in haar oogjes wees ze lusteloos aan wat ze begeerde. Het moest juffrouw Jansen wel opvallen, dat Hilly zoo heel stil was.

Vreemder nog werd voor haar de zaak, toen ze f 2.45 moest teruggeven. Kinderen die voor vijf centen knikkers bij haar kochten, betaalden nooit met rijksdaalders. Maar ze kende Hilly wel en ze wist wat voor een verwend klein ding het was. „Misschien jarig geweest,” dacht ze en toen het winkelbelletje achter Hilly nog rinkelde, was ze al weer in de keuken bij haar aardappels die opstonden en noodig afgegoten moesten worden. Aan Hilly dacht ze niet meer, zoo min als aan den rijksdaalder in haar toonbanklade.

HOOFDSTUK VII.

Berouw.

Voor Hilly was de zaak echter nog niet afgelopen. Op weg naar huis had ze het ver van gemakkelijk. De stem, die zoo mooi had gesproken en gezegd dat ze het springtouw toch maar koopen moest, was weg, heelemaal weg, die lafaard. Maar die andere stem liet haar nog geen rust. Die zei maar steeds, dat ze een heel slecht en ondeugend meisje was. Het was zonde wat ze gedaan had, zonde voor den Heere, en een heel verdrietig gevoel kwam in haar. Ons kleine meisje had nu wel gewild, dat er geen springtouwen, geen knikkers en geen rijksdaalders op de wereld waren! Nu pas ging ze ook bedenken, wat vader en moeder wel zouden vragen en zeggen, als ze iets merkten van de knikkers en van het geld.

Dien middag lustte Hilly bijna geen eten, zoo moest ze telkens denken aan de rammelende knikkers in haar zak en aan de f 2.45, zorgvuldig in haar zakdoekje geknoopt.

's Middags, toen ze voor moeder boodschappen moest doen, nam ze de knikkers in haar hand en liet er telkens een op straat vallen, tot ze alle weg waren. Maar toen de knikkers waren verdwenen, keerde de rust toch nog niet terug. Had ze den rijksdaalder maar aan moeder gegeven en niet naar de booze stem geluisterd. Moeder zou wel raad geweten hebben met het gevonden geld. Maar nu durfde ze niets aan moeder te zeggen, het was té erg geweest.

Toen kwam opeens een nieuwe angst in Hilly's hartje: als moeder de f 2.45 's nachts eens vond? Zou ze het zakdoekje met geld maar niet mee naar bed nemen en onder haar kussen leggen? Maar als ze er den volgenden morgen dan eens niet meer aan dacht en zus kwam het bed afhalen, wat dan? Neen, ze zou den zakdoek met geld in haar handje houden, den heelen nacht.

Maar morgen dan en morgennacht en overmorgen?

O, wat akelig was het toch met dien rijksdaalder. Zou ze het geld ook maar op straat verliezen, net als de knikkers? Neen, want dan zou ze het nog erger maken en het wàs al zoo heel erg.

Het was avond geworden, al heel laat in den avond. Uren geleden was de zon reeds ondergegaan. Nu stond de maan als een groote bal aan den hemel. Ze overstroomde

de aarde met een zacht, zilverachtig licht. Op de huizen scheen dat licht en op de straten en waar het kon, drong het ook door de kieren van de gordijnen de kamers binnen. Het was ook gekomen in Hilly's slaapkamertje,

waar alle meubels en speelgoed, ja zelfs de strepen van het kled en de bloemetjes op het behang duidelijk te onderscheiden waren. Hilly kon den slaap maar niet vatten. Met wijd-open oogen staarde ze de maan aan, die daar van boven uit de lucht zoo brutaal naar binnen keek

in het kleine kamertje. Zoo had Hilly al meer gelegen dien nacht en dan ineens gooide ze zich om, het gezicht naar den muur. Dan probeerde ze de bloemen te tellen van het behang. Ze probeerde, want verder dan vier- of vijf en twintig kwam ze niet, dan raakte ze den tel kwijt. Dan keerde ze zich maar weer om en keek naar de maan . . . .

Een heele poos had dat zoo al geduurd.

Het was stil in huis. Iedereen was al naar bed, al lang. Hilly had het op- en uitdraaien van de lichten in de gangen en de kamers gehoord. Ook had ze vader naar voren hooren gaan om de straatdeur te grendelen, vader was nu ook al lang naar bed, ze had de slaapkamerdeur hooren dichtdoen. De klokken had ze hooren slaan, twaalf lange slagen, de klokken in huis en de klokken in de buurt en ook de torenklok. Ze sloegen ieder half uur en hoe later het werd, hoe beter je ze hooren kon. Ook hoorde Hilly zoo nu en dan iemand langs het huis loopen met holle, zware stappen en ze had een haan hooren kraaien in de verte.

Zou het dan nooit ochtend worden?

Haar handjes waren nattig warm en het was, alsof er iets vreemds zat op haar borst en op haar keel. Ze was ook nog nooit zoo akelig naar bed gegaan, ze had niet eens durven bidden. En nu had ze nog wel juist een paar weken geleden van moeder toestemming gekregen om alléén te bidden op de belofte dat ze het nooit vergeten of nalaten zou.

Hilly was wel meermalen ondeugend geweest, soms

zelfs wel eens èrg ondeugend, maar toch altijd was alles met moeder in orde gekomen vóór ze slapen ging en dan had ze altijd in haar gebedje ook den Heere om vergiffenis gevraagd. Dan had ze altijd weer zoo blij en zoo rustig kunnen slapen, maar nu?

Moeder had dien avond gevraagd, of er iets was. Hilly had „neen” gezegd. Toen had moeder nog eens zoo heel zacht en vriendelijk gevraagd of ze misschien hoofdpijn had, of buikpijn of kiespijn en weer had ze „neen, moe” gezegd. Gelogen tegen moeder had ze dus ook al. Nu kon ze immers heelemaal niets meer zeggen van den rijksdaalder?

De f 2.45 lag onder haar kussen in een klein kruidenierszakje. Een klein grauw puntje keek net even onder het kussen uit, dat was om het den anderen morgen niet te vergeten.

Nog wilde de morgen maar niet komen en àls hij kwam dan zou de nieuwe dag toch weer net zoo droevig worden. Opeens kwamen er een paar tranen in de hoeken van Hilly's oogen. Met haar laken wreef ze ze weg. Nieuwe tranen kwamen er voor in de plaats, eerst een paar, toen al meer en meer. Aan wegwrijven viel niet meer te denken. Warm en zilt gleden ze over haar gezichtje, er kwamen er in haar mond, er kropen er haar langs wangen en kin tot in haar hals toe. Stroomen van tranen werden het, er was geen ophouden meer aan . . . .

HOOFDSTUK VIII.

Zoo'n lieve moeder.

Snikkend en schokkend vond moeder haar een oogendlijke later. Moeder was wakker geworden en toen was het net alsof ze iets hoorde in huis. Het leek wel of Hilly hilde. Of zou ze misschien hardop droomen? Zou ze ziek wezen? Ze was 's avonds immers al zoo afgetrokken en stil geweest. Ze had wel gezegd dat er niets was, maar misschien had ze iets onder de leden. Misschien was ze ziek geworden in den nacht. Koorts misschien.

O, moeder was zoo bezorgd voor Hilly, ze zou maar eens gauw gaan kijken.

Neen, Hilly was niet ziek. Koorts had ze niet en ook geen pijn. Ze had ook niet naar gedroomd en ze was niet geschrokken.

Het kostte moeder veel geduld en een heel kopje water eer ze Hilly zoover had, dat ze vertellen kon, wat er aan scheelde.

Toen kwam in stukjes en beetjes het heele verhaal voor den dag. Telkens moest moeder vragen en aldoor moest Hilly weer een beetje drinken. Maar eindelijk wist en begreep moeder toch alles.

„Weet je nog, Hilly, wat ik je de vorige week voor school heb overhoord?”

Hilly knikte. Ze wist het nog wel, dat waren de Tien Geboden geweest. Op school had ze een pluimpje van den meester gehad en nog een mooi kaartje toe. En

Zondag in de kerk had ze ze in zich zelf met den dominee mee opgezegd en ze was tot het einde toe even vóór kunnen blijven. Ze kende ze van een leien dakje. Maar wat wilde moeder nu, het was nu toch over den rijksdaalder?

„En leert Hilly zoo iets alleen om een mooi kaartje van den meester te krijgen?” vroeg moeder nu.

„Neen, natuurlijk niet,” dacht Hilly, „dat leer je om.... ja, hoe moet je dat nu eigenlijk zeggen.” Ze begreep het wel een beetje, maar ze wist heelemaal niet hoe ze het zeggen moest, en toen zei ze maar niets. Doch daar ging haar iets door het hoofd: „Gij zult niet stelen, gjj.... Ja, dat was het, dat bedoelde moeder, ze had immers gestolen?”

„En was dat nu wel het eerste, Hilly, dat stelen?” zei moeder nu. „Heb je ook niet dat andere gebod geleerd, waarin de Heere ons verbiedt te begeeren datgene, wat van onze naasten is? Is het daar niet mee begonnen, Hilly, toen je met alle geweld ook zoo'n mooi springtouw wilde hebben? En is het al niet heel vaak geweest, dat Hilly jaloersch was op andere kinderen en altijd maar weer een klein verwend meisje wilde zijn?”

Hilly begreep het heel goed. Wat moeder nu zei had ze zelf eigenlijk ook al gevoeld, ze kon het alleen maar niet zoo goed zeggen als moeder.

Had ze alles maar eerder aan moeder verteld, want moeder begreep alles en moeder wist altijd raad.

Hilly sloeg haar armpjes om moeders hals en haar hoofdje bracht ze zoo dicht mogelijk bij moeders oor: „Moesje, wilt u....” en toen kon ze niet verder. De tranen

kwamen weer, maar het was toch anders dan zoeven. Het was nog wel heel erg, maar Hilly was niet meer alleen, moeder wist het nu en moeder zou haar zeker helpen.

Gelukkig begreep moeder Hilly's vraag, die ze niet eens uit had kunnen spreken en moeder wilde haar ondeugend dochtertje ook gaarne vergiffenis schenken. Maar Hilly had meer noodig dan moeders troost en moeders kus. Ze had vergiffenis noodig van Hem, die Zijn Zoon gaf om te lijden en te sterven voor zondige menschen. Dit wist Hilly ook, want ze had met haar goed verstand en warm hartje altijd gaarne geluisterd als zij op school en thuis en in de kerk van den Heere Jezus hoorde vertellen. Alleen Hij kon haar nu werkelijk helpen.

Moeder kon haar wel weer aan het hart drukken en zeggen: „Ik zal niet meer boos op mijn meisje zijn,” maar Hij alleen kon wegnemen haar groote schuld. En zoo vroegen midden in den nacht een lieve moeder en een klein stout meisje aan Hem, wat Hij alleen geven kan en wat kleine en groote zondaren toch zoo noodig hebben.

Een kwartiertje later was alles weer stil in huis. Moeder was weer naar bed gegaan. Het puntzakje met de f 2.45 had ze meegenomen. Ze moest er nog eens goed over denken, hoe ze het best met het geld handelen zou.

Hilly was nu weer alleen, of neen, alleen was ze niet, want ze geloofde zeker, dat de Heere haar vergiffenis geschonken had en dat Hij nu vriendelijk over haar waakte.

Nog scheen de maan aan de heldere lucht, kleine lichte sterretjes stonden om haar heen. Hilly moest er naar kijken, of ze wilde of niet. Wat aardig toch, al die lichtjes in den donkeren nacht, de maan en die sterren, het was net als een groote kip met veel lieve kleine kuikentjes, neen, het was nog veel mooier, het was . . . .

Hilly's oogjes werden al kleiner en kleiner, nog even was het alsof al die sterretjes engelenhoofdjes werden, die haar vriendelijk toelachten. Toen sliep ze in.

HOOFDSTUK IX.

Was dat geen mooi geheim?

Er waren reeds weer enkele dagen voorbijgegaan. Het was Maandagmorgen en Hilly zat op school. Dien eersten schooltijd van de week vond Hilly altijd heerlijk. Dan werden eerst de versjes opgezegd en wie het héél goed deed, kreeg een mooi plaatje. Hilly had thuis al verscheidene van die plaatjes. Ze bewaarde ze in een doos, die ze van zus Anne gekregen had. In die doos was zeep geweest, daarom rook ze nog zoo lekker.

Na de versjes vertelde meester nog wel eens een kwartiertje en den laatsten tijd mocht dan nog een van de kinderen met een busje de klas rondgaan. De meeste kinderen kregen 's Maandags van hun moeder een cent of een paar centen mee om in dat busje te doen. Het was voor de zending en de meester had er o zoo mooi van

verteld. Het geld, dat zoo door de schoolkinderen verzameld zou worden, was om bruine en zwarte menschen en kinderen in verre landen van den Heere Jezus te gaan vertellen.

Dezen Maandag mocht Hilly met het busje door de

klasse gaan en zelf mocht ze er een 2½-centstuk in doen.

Wat was het nu alles weer ruim en blij in Hilly's hartje. Moeder was naar het politiebureau geweest en ze had daar opgegeven, dat haar dochtertje een rijksdaalder had gevonden. Ook was ze op bezoek geweest bij de beide

mannen, die hadden staan praten, dicht bij de plaats waar Hilly het geld gevonden had. Geen van beiden had een zilverbon gemist.

Het verlangen naar een springtouw met muziek was weg, zóó totaal weg, dat Hilly thuis al aan moeder had gezegd, dat ze met haar verjaardag veel liever wat anders zou krijgen. Zelfs had ze zich voorgenomen om maar niet zoo dikwijls meer langs het bazaartje van Jansen te gaan. Ze wilde maar het liefst alles vermijden, wat aan die nare geschiedenis herinnerde.

Nu was Hilly op school en ze liep langs de banken met het zendingsbusje. Hoe kwam het nu toch, dat ze ineens weer aan dien vreeselijken Woensdag denken moest? De rijksdaalder was thuis, die lag in moeders geldkistje in een dichtgeplakt couvertje. Het was weer een blauwe zilverbon, moeder had de f 2.45 ingeruild. Op het politiebureau had moeder gehoord, dat ze het geld een jaar en zes weken bewaren moest. Was de eigenaar dan nog niet bekend, dan mocht ze het geld houden.

Daar opeens bedacht Hilly iets.

Als een groote flinke meid, die een geheim bewaren kan, zoo bewaarde zij haar gedachte heelemaal alleen, meer dan een jaar lang. En toen eindelijk de tijd kwam, dat de rijksdaalder uit het enveloppe niet meer opgeëischt kon worden, toen fluisterde Hilly haar moeder iets in het oor. Het werd een heel gesprek tusschen die twee.

Den eersten Maandag na dat gesprek ging Hilly naar school met een blij gezichtje en een heelen rijksdaalder in het mooie portemonnaitje, dat ze alleen Zondags voor

het collectegeld gebruiken mocht. Het zat veilig in een schoonen witten zak, dien moeder haar onder haar jurk had opgebonden.

Ze durfde bijna niet hard te loopen, zoo bang was ze, dat ze haar schat verliezen zou. Telkens onder het loopen voelde ze even met de hand op haar jurk, of ze het knobbeltje nog voelde in den zak.

Zonder dat ook maar één van de meisjes iets bijzonders merkte, wist Hilly den silverbon in de gleuf van het busje te duwen. Ze was niet trotsch op háár rijksdaalder tusschen al die rammelende centen.

Een springtouw met muziek heeft Hilly nooit gehad. Als het springtijd is huppelt ze vroolijk over den weg met haar trappekoord. Het gaat uitstekend en ze kan er nu zelfs al heel goed „hooger” mee. Veel denkt ze niet meer aan de historie van den gevonden rijksdaalder. Alleen als ze langs het bazaartje van Jansen loopt, wordt haar herinnering weer even wakker en hoe ouder ze wordt, hoe beter ze gaat begrijpen, dat vader en moeder wijs deden, toen ze besloten hun dochtertje niet meer te zullen verwennen.

Al was Hilly nog maar een kleine meid, ze had een les geleerd voor heel haar leven. Ze had ondervonden hoe machtig de zonde al wezen kan in een klein hartje, maar ze had ook mogen ervaren, dat wie tot Christus gaat om vergiffenis en troost, door Hem wordt aangenomen en gezegend.
